

Η ΠΕΡΟΥΚΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΕΨΙΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΚΩΜΙΚΩΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟΝ
εις ἑξ ὀκνῶς γελοιογραφικῶς

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΠΑΠΠΟΣ : Η ΘΕΙΑ : Ο ΑΝΕΨΙΟΣ

ΝΑ τὸν δειρῆς σὲ παρακαλῶ, θεῖε· ᾶ! κατήντησε πλεῖλ ἀνυπόφορος! ἐβρυχήθη ἡ δεσποσύνη Χρυσάνθη Μπερουκίδου.

— Μπα τὸ τρελλό-παιδο! ἀνοητίαις ἔχομε πάλι; αἴ; —
— Νὰ τὸν δειρῆς, θεῖε μου! εἶνε ἀδιόρθωτος! αὐτὸ μόνον σοῦ λέγω!

Καὶ πράγματι ὁ Τάκης ἦτο πολὺ, πολὺ ταραξίας καὶ ἀθυρόστομος. Εἶχε καταντήσει ὁ κακὸς δαίμων τοῦ κομωτηρίου τῆς δεσποσύνης θείας του. Ὁ μικροσκοπικὸς Σατανᾶς ἐννόει νὰ χώνεται παντοῦ καὶ νὰ μετακινῇ τὰ πάντα ἐκ τῆς θέσεώς των. Ἀπὸ τινων ἡμερῶν τὰ εἶχε βάλει συστηματικῶς κατὰ τῆς πλουσίας καὶ ξανθοχρύσου κόμης τῆς Χρυσάνθης, τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἐθαύμαζον καὶ ἐζήλευον καὶ μετὴν ὁποῖαν μάλιστα τελευταῖον ὁ γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου κ. Παραβλόπουλος, ἀρκετὰ ρωμαντικὸς καὶ ἀρκετὰ μύωψ, εἶχεν ἐρωτευθῆ τρομερά.

Ἄλλ' ὁ Τάκης μῶλα ταῦτα ἦτο πολὺ ἀδιόρθωτος καὶ ταραξίας. Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην ἐνώπιον τοῦ κυρίου αὐτοῦ εἶχε ρίψει

σκληρούς τινας ύπαινιγμούς καὶ φρικαλέας ἀθυροστομίας περὶ τῆς ἀπαραμίλλου κόμης τῆς θείας του, τῆς ὁποίας, παρεισδύσας φαίνεται τὸ πρῶτ' εἰς τὸ καλλυντήριόν της, ἀνεκάλυψε τὸ καλλιτεχνικὸν μυστήριον.

— Μπρέ, παληόπαιδο ! τί ἀνακατεύεσαι ἐσὺ μὲ τὰ μαλλιά τῆς θείας σου, αἱ ;

— Μά, παπποῦ, ἐγὼ τὴν εἶδα πῶς τὰ βάζει...

— Τί εἶδες, ψεύτη; αἱ! ποῖος σοῦ εἶπε νὰ ἰδῆς, αἱ; διέκοψεν ἡ Χρυσάνθη φρυάττουσα.

— Στάσου νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ! ἠπέιλησε βλοσυρῶς ὁ πάππος, ὅστις

μ' ὄλην τὴν κλασικὴν δυσκαμψίαν τοῦ σώματος κατέφυγεν εἰς τὴν διὰ τοῦ ξύλου συνοπτικὴν διαδικασίαν, τὸ ὁποῖον κατέφερεν ἐπαινητημένως ἐπὶ τῶν ἀβρῶν νώτων τοῦ μικροῦ ἀθυροστόμου, ἐνῶ ἡ Χρυσάνθη ἐν τῷ μεταξύ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, προέκυψε τὴν κεφαλὴν διαθρυπτομένη ἐκ τοῦ εὐφροσύνου ἐκείνου θεάματος, τὸ ὁποῖον ἐνδομύχως θὰ ἤϋχετο βέβαια νὰ διαρκέσῃ ἀτελεύτητον, ἢ ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον ἤθελε διαρκεῖ ὁ πρὸς τοὺς ξανθοὺς πλοκάμους τῆς θαυμασμὸς τοῦ κ. Παραβλοπούλου.

Καὶ ὁ μὲν πάππος μετὰ τὴν κοπιώδη ἐργασίαν ἐκείνην ἀπῆλθεν εἰς τὴν λέσχην, ὅπου συνήθως ἀνέπαυε τὰ σφαιρικὰ μέλη του ἐπὶ τῶν παχέων ἀνακλίντρων.

Ὁ δὲ μικρὸς ταραξίας τρέμων ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοῦ ξυλοφορτώματος, μόλις συνεχράτει τὰ δάκρυα καὶ τὰ ὀπίσθια, πληρῶν τὸν θάλαμον γόνων καὶ θυμηθίας, διὰ τὴν δεσποινίδα Χρυσάνθην τοῦλάχιστον, ἡ ὁποία χαιρεκάκως γελῶσα :

— Αἱ! Τάκη! σοῦ ἄρσαν; Ἦταν καλάϊς; Νὰ σὲ ἰδῶ τώρα θὰ τὸ ξανακάμῃς !

— Ἐννοια σου θείτσα; κ' ἐγὼ ξέρω τί θὰ σοῦ κάμω. Ἐννοια σου !

ἐγρύλλισε μορφάζων ὁ μικρὸς πολλὰ μορμηριζων κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυλόν.

— Καίμενε ! ἂν ξανατολήσης ἄλλη φορά νὰ τάχης μὲ τὰ μαλλιά μου θὰ σε δέσω χειροπόδαρα 'ς τὴ πολυθρόνα καὶ θὰ σε δέρνω ὅλη τὴν ἡμέρα ! ἀκοῦς ; ἀκούε το !

Καὶ πράγματι ὁ Τάκης τὸ ἤκουσε πλεῖστον παρ' ὅ,τι ἡ δεσποινὶς Χρυσάνθη προσεδόξα. Ἡ ἀπειλὴ : θὰ σὲ δέσω ! ὅσον καὶ ἂν ἦτο φοβερά, ἐν τούτοις ἵσχυσε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν ἀδιόρθωτον ταραξίαν ἐν μεγαλοφύεσ καὶ πρωτότυπον σχέδιον ἐκδικήσεως τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐμελέτα νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ὁ μικρὸς Σατανᾶς

Ἦτο ἡ συνήθης ὥρα πρὸς τὸ ἑσπέρασ, καθ' ἣν ἡ Χρυσάνθη, ἐξερχομένη ἀειθαλῆς πάντοτε καὶ αἰωνίως νεαρωτέρα ἐκ τοῦ καλλωπιστηρίου τῆς εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρίου Παραβλοπούλου, ὅστις περατῶν τὰς ἀντιγραφάς του ἐν τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ καὶ ἐφοδιαζόμενος διὰ δίοπτρων καὶ ὑψηλοῦ πίλου μετέβαινε παρ' αὐτῆ ὅπως θαυμάσῃ, διὰ χιλιοστὴν φοράν, τὸν σπάνιον καὶ ἀνεκτίμητον ἐκεῖνον θησαυρὸν τῆς κόμης τῆς.

Ἡ Χρυσάνθη βεβαίως θὰ ἔκαμνε πολὺ φρόνιμα ἐὰν πρὸ τούτου εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ δέσῃ πράγματι τὸν μικρὸν ταραξίαν, κατὰ τὴν ἀπειλήν τῆς, καθόσον ὁ Τάκης καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη βυθισμένη ἐπὶ τῆς ἑδρας προσεπάθει νὰ συνδέσῃ τὰ νήματα τῶν ρευθασμιῶν τῆς πρὸς τὰς ὄνειροπολήσεις τοῦ μέλλοντος, οὗτος ἐξεναντίας προσεπάθει νὰ συνδέσῃ δι' ἄλλου πραγματικοῦ νήματος τὸν κεκρύφαλον τῆς θείας του μὲ τὸ ἄκρον τῆς ἑδρας. Καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ ἑνεδρα εἶχε στηθῆ ἀσφαλῶς ὁ μικρὸς κακοῦργος ἐτρέπη ἀίφρονη εἰς φυγὴν καὶ ἀνέμενε τὴν ἔκρηξιν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Αἰφνης μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζεται ὁ μύωψ θαυμαστής τῆς δεσποσύνης, προσκλίνων καὶ ἐτοιμαζόμενος εἰς ἀιχμύσεις.

Ὅποῖαι στιγμαὶ σιγκινήσεων, γοητείας, μέθης εὐδαιμονίας !
 Καὶ εἶχε φιλοτεχνήσει ἡ δεσποινὶς Μπερουκίδου μετὰ τοιαύ-
 τῆς αἰσθητικῆς χάριτος καὶ λεπτολογίας τὴν θαυμασίαν κόμην
 τῆς, τὸ ἀντικείμενον δηλαδὴ τῆς λα-
 τρείας τοῦ κυρίου γραμματέως, ὥστε
 τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ θρίαμβός της καὶ
 πάλιν θὰ ἦτο βέβαιος καὶ ἐξησφαλι-
 σμένος!

Ὅταν εἶδεν εἰσελθόντα τὸν ἀξιέρα-
 στον θαυμαστὴν ἐζήτησε νὰ ἐγερθῆ
 καὶ τὸν δεξιωθῆ μετὰ τῆς συνήθους
 γλυκύτητος καὶ φιλοφροσύνης.

Ἀλλὰ ἐνῶ ἀνεκινήθη τείνουσα πρὸς
 αὐτὸν φιλομειδῶς τὴν χεῖρα, αἴφνης
 ἤσθάνθη ὅτι δύνამίς τις μυστηριώδης
 τὴν εἴλκυε πρὸς τὰ ὄπισθεν, καὶ ὅτι
 συμπαρέσυρε παραδόξως πρὸς ἐαυ-

τὴν καὶ τὴν ἔδραν ὀλόκληρον.

Καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃ καὶ ἐννοήσῃ τί συνέβαινε οἶμοι ! αἴφνης
 ἡ ὡραία ἐκείνη καλλιτεχνικὴ κόμη ἀπέπτη μετέωρος εἰς τὸ κε-
 νόν, ἐνῶ ὁ κύριος ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καταπλήξεως
 καὶ ὑπεχώρησεν ἔντρομος, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἔσωθεν ἐκ
 τοῦ ἄλλου δωματίου ἤκούοντο οἱ ὄξεις καγχασμοὶ καὶ τὰ ποδο-
 κροτήματα τοῦ ἀνηλεοῦς Τάκη . . .

(Ἀθήνησι, μηνὶ Αὐγούστῳ, 1890)

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς Δυστροπὸν Οφειλιετὴν

Ἐνταῦθα ἀναπαύεσαι τὸ ὕστατον μοιραίως !
 Ἦδη ἐπλήρωσες καὶ σὺ ἐν ἐπὶ τέλους . . . χρέος !

(Ἐν Πειραιεῖ, 1890)

ΓΩΓΟΣ